

blive de fattigste og mindst heldig stillede Arbejdere, der staa udenfor Sygeforsikringen. Stille saadanne være ubelukkede fra Hjælp af Ulykkesforsikringsanstalten de første 26 Uger, saa bethyder det for deres Vedkommende, at de ville være henviste til at søge Hjælp hos Fattigvæsenet, medmindre enten Arbejdsgiveren eller godgjørende Menneſker frivillig ville tage sig af deres Forsørgelse. Ved denne uheldige Bestemmelse ville i Virkeligheden de fleste tilstadedkomne Arbejdere ikke faae nogen Nytte af Ulykkesforsikringen. Det er oplyst, at ca. 90 pCt. af Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbejdet ikke strækker sig ud over et Tidsrum af 26 Uger. I Tydsland har man ubetinget sørget for, at den tilstadedkomne Arbejder aldrig vil staa uden Hjælp, da man der har Tvangssygekasser, der ere forpligtede til at understøtte dem de første 13 Uger, efter at Ulykken er indtraadt, og naar den Tid er omme, faae de Hjælp fra Ulykkesforsikringen. I Arbejdsgrene, hvor der ikke hersker Sygekassetsvang, indtræder Kommunen i Sygekassernes Sted de første 13 Uger, efter at en Arbejder er kommen til Stade under Udførelsen af sit Arbejde.

Ændringsforslaget Nr. 8 tilsigter at stille Arbejdernes Efterladte tilnærmelsesvis ligesaa gunstig, som den tilsvarende tydske Lov stiller dem. Følge den kunne Børnene faae 15 pCt., forsaavidt Moderen er i Live, og ere begge Forældrene døde, faae de 20 pCt. af den aarlige Arbejdsfortjeneste. Man har vel anført mod den foreslaæde Procentforhøielse, at man derved vilde komme til at stille den forulykkede Arbejders Efterladte gunstigere end Embedsmændenes Enker og Børn. Dette kan Mindretallet ikke erkjende; thi for det første ere Embedsmændene saa gunstig stillede i Henseende til Lønningsforhold, at de ere i Stand til foruden Pensionen at fikke deres Enker Overlevelsesrenter, hvortil de jo ogsaa ere forpligtede ifølge Lov af 5te Januar 1851, og dernæst faae Embedsmændenes fader- og moderløse Børn Pension

indtil deres 18de Aar. Efter nærværende Lovforslag vil den Hjælp, som de forulykkede Arbejdernes Børn ville faae, ikke komme til at strække sig udover deres 15de Aar. Mindretallet kan ikke se rettere, end at det er nødvendigt, at begge dets Ændringer vedtages, naar man vil undgaa, at de tilskadedkomne Arbejdere og de Forulykkedes Efterladte søge den sædvanlige Understøttelse gennem Fattighjælp af Kommunerne, og dette er jo utvivlsomt Hensigten med Lovforslaget. I Begrundelsen af de andre Ændringer kan Mindretallet fuldtud slutte sig til Flertallet.

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Paragrafen affattes saaledes:

„Personer, som udføre Arbejde i en af de i § 2 nævnte Virksomheder, og som ikke efter § 4, 1ste Stykke i Loven om anerkjendte Sygekasser vilde være ubelukkede fra Optagelse i en saadan Sygekasse, ere paa den Maade og i det Omfang, der i nærværende Lov fastsættes, sikrede mod de økonomiske Følger af, at de under Udførelsen af dette Arbejde, uden Forsæt eller grov Uagtsomhed fra deres Side, komme saaledes til Stade, at deres Arbejdsevne derved forringes, i følgende Tilfælde:

naar Arbejdet udføres for og lønnes af en Anden,

naar den paagældende Person's Arbejde udføres for egen Regning i Landbrug m. m., Søfart og Fiskeri (§ 2 Nr. 1 og 3), samt

naar den paagældende Person's Arbejde udføres for egen Regning i en af de i § 2 Nr. 2 nævnte Virksomheder, forsaavidt der ved det Bidrag, der i Medfør af §§ 15 og 17 paalignes vedkommende Bedrift, overensstemmende med Reglerne i de nævnte Paragrafer, er taget Hensyn til en for den Erhvervsdrivende selv beregnet Arbejds løn.

Paa samme Maade og under samme Betingelser ere de ovenfor nævnte Personers Efterladte sikrede, saafremt det indtrufne Ulykkestilfælde har havt Vedkommendes Død til Følge.“